
PŮST PŘED BRANAMI

Když při tzv. druhé punské válce překročil kartaginský vojevůdce Hannibal se svými vojsky překvapivě Alpy a přitáhl k Římu, zachvátila všechny jeho obyvatele nebývalá panika. „Hannibal ante portas“ – „Hannibal před branami“

říkali si mezi sebou zděšení Římané. Hannibal nakonec na Věčné město nezaútočil, nicméně ještě desítky let poté strašily matky a chůvy neposlušné děti oním hrozivým „Hannibal ante portas“.

„Jeunium ante portas“ – „Půst před branami“ mohli bychom volat my právě v těchto dnech. Ovšem bez jakékoli stopy zděšení či paniky. Nejedná se o nepřítele usilujícího ztéci hradby našich srdcí, aby v nich mohl následně plnit. Naopak – půst nám má pomoci tyto naše hradby zpevňovat, rozšiřovat, má nám pomoci vítězit nad námi samými, může nám pomoci vyplít z našich srdcí vše špatné, co se v nich zakořenilo.

Není to nic, čeho bychom se měli bát, co by nás mělo děsit. Nevěřící okolí má půst zafixovaný jako nejezení masa a jako něco nepotřebného a přepjatého. Proto nějaké odříkání si čehokoli odmítá a podvědomě se ho bojí. Možná stejně jako staří Římané Hannibalových vojsk. Bojí se, že o něco přijde, že bude o něco ochuzeno, třebas už jen o ten požitek z dobrého kousku masíčka. A tak razí heslo pořádně si užívat a zakusit co možná nejvíc.

Jenomže spočíval-li by půst opravdu jen ve změně našeho jídelníčku, ztratil by svou pravou podstatu. I ti nevěřící, kteří mají někoho opravdu rádi, jsou schopni si pro něj něco odřeknout. A v tom mj. spočívá smysl půstu – dokázat si z lásky k Pánu něco odřeknout a růst tak ze sebe směrem k Němu. Otevřít brány svých srdcí a dát se Mu třeba i takto cele do rukou. Tak kéž se nám to daří.

Libor Rösner; Vydáno:13.2.2013; <http://immaculata.minorite.cz/>

(NEJEN) POSTNÍ MYŠLENKY

Upřímná touha po pokoji, kterou Pán vkládá do našeho srdce, nás má odvádět od všeho, co působí rozdělení a neklid: od negativního posuzování druhých, pomluv, kritik, stížností.

(Fernández-Carvajal F., Rozmluvy s Bohem 2a)

Kříž pro nás není jen znamením bolesti a zmaru, ale rodícího se života, cestou proměny srdce kamenného v srdce z masa.

Člověk je pouhý rákos, nejkřehčí na světě. Ale je to rákos, který myslí. *(Blaise Pascal)*

Právě z ticha ledovců pramení potoky a řeky s tou nejčistší vodou. Také naše myšlenky jsou čisté, je-li Ježíš Pánem naší mysli a necháme-li protékat v tiché modlitbě s Ním vodu života do našich srdcí - jeho Slovo.

Je dobře nezapomínat na ty, kteří nám svou námahou a vírou připravili cestu.
